

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4a ust. 1 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW⁽¹⁾ w brzmieniu obecnie obowiązującym, nadanym decyzją ramową 2009/299/WSiSW⁽²⁾, należy interpretować w ten sposób, że zakazuje on sądom krajowym w przypadkach wskazanych w tym przepisie uzależnienia wykonania europejskiego nakazu aresztowania od warunku, iż sprawa zakończona danym wyrokiem skazującym będzie mogła być ponownie rozpatrzona w celu zapewnienia oskarżonemu prawa do obrony?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy art. 4a ust. 1 decyzji ramowej 2002/584/WSiSW jest zgodny z wymogami wynikającymi z prawa do skutecznej ochrony sądowej i sprawiedliwego procesu zawartymi w art. 47 oraz z prawem od obrony zawartym w art. 48 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?
- 3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, czy art. 53 interpretowany zgodnie z wykładnią systemową w związku z prawami zawartymi w artykułach 47 i 48 Karty zezwala państwu członkowskiemu na uzależnienie przekazania osoby skazanej zaocznie od umożliwienia ponownego rozpoznania sprawy zakończonej danym wyrokiem skazującym w państwie wydającym nakaz, poprzez przyznanie w ten sposób tym prawom szerszego poziomu ochrony, niż wynikający z prawa Unii Europejskiej, w celu uniknięcia wykładni ograniczającej lub naruszającej prawo podstawowe zawarte w konstytucji państwa członkowskiego?

⁽¹⁾ Decyzja Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190, s.1).

⁽²⁾ Decyzja Rady z dnia 26 lutego 2009 r., zmieniająca decyzje ramowe 2002/584/WSiSW, 2005/214/WSiSW, 2006/783/WSiSW, 2008/909/WSiSW oraz 2008/947/WSiSW i tym samym wzmacniająca prawa procesowe osób oraz ułatwiająca stosowanie zasady wzajemnego uznawania do orzeczeń wydanych pod nieobecność danej osoby na rozprawie (Dz.U. L 81, s. 24)

Skarga wniesiona w dniu 27 lipca 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-403/11)

(2011/C 290/09)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Valero Jordana, i I. Hadjiyiannis, pełnomocnicy).

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które ciąży na nim zgodnie z art. 13 ust. 1, 2, 3 i 6 [z wyjątkiem przypadku Distrito de la Cuenca Fluvial de Cataluña (okręgu dorzecza Katalonii)]; art. 14 ust.

1 lit. c) [z wyjątkiem przypadku planów gospodarowania wodami w Distrito de la Cuenca Fluvial de Cataluña; Balearów; Teneryfy; Gwadiany; Gwadalkiwiru; Cuenca Mediterránea Andaluza (andaluzyjskiego basenu Morza Śródziemnego); Tinto-Odiel-Piedras; Guadalete-Barbate; Galicia-Costa; Miño-Sil; Duero; Cantábrico Occidental oraz Cantábrico Oriental] oraz art. 15 ust. 1 (z wyjątkiem przypadku Distrito de la Cuenca Fluvial de Cataluña) dyrektywy 2000/60/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej.

— obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Naruszenie art. 13 i 15 tej dyrektywy:

Ze względu na nieopracowanie ani nieogłoszenie planów gospodarowania wodami w dorzeczu krajowym przez Hiszpanię (z wyjątkiem przypadku planu gospodarowania wodami w okręgu „Cuenca Fluvial de Cataluña”) Komisja nie otrzymała również kopii tych planów do dnia 22 marca 2010 r. będącego terminem określonym w tej dyrektywie ani do dnia dzisiejszego. Komisja stwierdza zatem, że Hiszpania naruszyła art. 15 ust. 1 tej dyrektywy (z wyjątkiem planu zarządzania okręgu „Cuenca Fluvial de Cataluña”).

Naruszenie art. 14 dyrektywy:

W odniesieniu do art. 14 ust. 1 lit. c) dyrektywy ramowej w związku z art. 13 ust. 6 tej dyrektywy, Komisja stwierdza, że proces informowania społeczeństwa i konsultacji dotyczący projektów planów gospodarowania wodami w dorzeczu, poza tym, że został dokonany w przypadku „Cuenca Fluvial de Cataluña”, którego plan został już opracowany, został rozpoczęty w pozostałych dwunastu obszarach dorzeczy: Balearów; Teneryfy; Gwadiany; Gwadalkiwiru; Cuenca Mediterránea Andaluza; Tinto-Odiel-Piedras; Guadalete-Barbate; Galicia-Costa; Miño-Sil; Duero; Cantábrico Occidental oraz Cantábrico Oriental.

Komisja dochodzi do wniosku, że, z wyjątkiem trzynastu ww. obszarów dorzeczy, Hiszpania uchybiła zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 14 ust. 1 lit. c) tej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 327 s. 1.

Odwołanie od postanowienia Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 24 maja 2011 r. w sprawie T-176/09, Government of Gibraltar przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 1 sierpnia 2011 r. przez Government of Gibraltar

(Sprawa C-407/11 P)

(2011/C 290/10)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Government of Gibraltar (przedstawiciele: D. Vaughan QC, M. Llamas, Barrister)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Królestwo Hiszpanii

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- a) uchylenie postanowienia Sądu Unii Europejskiej wydanego w dniu 24 maja 2011 r. w sprawie T-176/09;
- b) stwierdzenie dopuszczalności skargi wniesionej przez Government of Gibraltar w sprawie T-176/09;
- c) skierowanie tej sprawy do Sądu Unii Europejskiej celem zbadania przezeń istoty skargi wniesionej przez Government of Gibraltar;
- d) tytułem żądania ewentualnego wobec wniosków b) i c): skierowanie tej sprawy do Sądu Unii Europejskiej celem rozstrzygnięcia przezeń pozostałych kwestii dotyczących dopuszczalności skargi oraz zbadania istoty sprawy;
- e) obciążenie Komisji i Hiszpanii kosztami, jakie zostały poniesione przez Government of Gibraltar w postępowaniu przed Sądem i Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie kwestionuje wydane przez Sąd Unii Europejskiej postanowienie z następujących przyczyn:

- 1) Sąd Unii Europejskiej naruszył prawo Unii Europejskiej stosując lub też stosując błędnie przepisy dotyczące częściowego stwierdzenia nieważności i oddzielenia części aktu w okolicznościach niniejszej sprawy ze względu na to, że chodzi w niej o wprowadzenie sprostowania do wykazu terenów, a nie o rzeczywiste stwierdzenie nieważności czy oddzielenie części aktu; części terenu ES6120032 zostały niewątpliwie włączone do wykazu albo wskutek błędu albo wskutek udzielenia przez Hiszpanię błędnej lub też wprowadzającej w błąd informacji. Należy więc za pomocą odpowiedniego i proporcjonalnego stwierdzenia nieważności spowodować wprowadzenie zmiany obszaru zajmowanego przez ten teren.
- 2) Sąd Unii Europejskiej naruszył prawo Unii Europejskiej uznając, że częściowe stwierdzenie nieważności decyzji 2009/95⁽¹⁾, której domagał się Government of Gibraltar (1) zakładałoby wytyczenie przez ten sąd granic geograficznych terenu ES6120032 oraz dokonanie jego całkowitej zmiany i, co za tym idzie (2) zmieniałoby istotę decyzji 2009/95 oraz w sposób oczywisty nie umożliwiłoby oddzielenia tej zmiany od pozostałej części decyzji 2009/95.
- 3) Sąd Unii Europejskiej naruszył prawo Unii Europejskiej twierdząc, iż brak jest dowodów na to, że zaproponowane przez Government of Gibraltar wytyczenie na nowo granic terenu ES6120032 mogłoby spełniać określone w załączniku III dyrektywy siedliskowej kryteria klasyfikacji jako terenu mającego znaczenie dla Wspólnoty, a to ze względu na to, iż istnieje w tej kwestii obszerny materiał dowodowy, dotyczący zarówno okoliczności prawnych, jak i faktycznych, a ponadto żadna ze stron postępowania w niniejszej sprawie nie sugerowała czegoś przeciwnego; wydając to

rozstrzygnięcie Sąd Unii Europejskiej przeinaczył ten materiał dowodowy i/lub popełnił oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych, a ponadto zastosował nieodpowiednie kryteria prawne oraz, efektem tego, przeprowadził nieodpowiedni rodzaj postępowania.

- 4) Tytułem ewentualnym wobec powyższych argumentów wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd Unii Europejskiej naruszył zasady postępowania, co miało niekorzystny wpływ na interesy Government of Gibraltar, ponieważ naruszało jego prawo do obrony ze względu na to, że nie dano mu możliwości przedstawienia uwag w przedmiocie przedstawionych przez innych uczestników postępowania dokumentów; Government of Gibraltar nie miał ponadto sposobności zapoznać się z przedstawionym przez Hiszpanię dokumentem o istotnym znaczeniu, na którym Sąd Unii Europejskiej oparł następnie swe postanowienie, a sąd ten efektem tego przeprowadził nieodpowiedni rodzaj postępowania.
- 5) Tytułem w dalszej kolejności ewentualnym wobec powyższych argumentów wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd Unii Europejskiej naruszył zasady postępowania, co miało niekorzystny wpływ na interesy Government of Gibraltar, ponieważ nie uzasadnił w żaden sposób swego stwierdzenia, zgodnie z którym brak jest dowodów na to, że zaproponowane przez Government of Gibraltar wytyczenie na nowo granic terenu ES6120032 mogłoby spełniać określone w załączniku III dyrektywy siedliskowej kryteria klasyfikacji jako terenu mającego znaczenie dla Wspólnoty i/lub wykluczając istotne dowody przeciwnie lub też nie przyjmując tych dowodów.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2009/95/WE z dnia 12 grudnia 2008 r. przyjmująca na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG drugi zaktualizowany wykaz terenów mających znaczenie dla Wspólnoty składających się na śródziemnomorski region biogeograficzny [notyfikowanej pod numerem C(2008) 8049, Dz.U. 2009, L 43, s. 393]

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Barcelona (Hiszpania) w dniu 1 sierpnia 2011 r. — Pedro Espada Sánchez i in. przeciwko Iberia Líneas Aéreas de España S.A.

(Sprawa C-410/11)

(2011/C 290/11)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Audiencia Provincial de Barcelona.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Pedro Espada Sánchez i in.

Strona pozwana: Iberia Líneas Aéreas de España S.A.